

Autobiografie
zpěvačky
skupiny
ROXETTE

MARIE FREDRIKSSON

Helena von Zweigbergk

**LISTEN TO MY HEART:
MOJE LÁSKA K ŽIVOTU**

**LISTEN TO
MY HEART:**

**MOJE LÁSKA
K ŽIVOTU**

**MARIE FREDRIKSSON
HELENA VON ZWEIGBERGK**

LISTEN TO MY HEART
MARIE FREDRIKSSON UND HELENA VON ZWEIGBERGK
Originally published by Piratförlaget, Sweden, 2015
Published by agreement with the Kontext Agency.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Michal Smrkovský, 2017
Úprava obálky © Pavel Tůma – RITA, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-269-4 (pdf)

**LISTEN TO
MY HEART:**

**MOJE LÁSKA
K ŽIVOTU**

**MARIE FREDRIKSSON
HELENA VON ZWEIGBERGK**

Překlad: Michal Smrkovský

V očích Marie Fredriksson se zračí cosi nesmírně vzácného. Taková je má první myšlenka, když se s ní jednoho vlahého dne zkrraje podzimu 2013 poprvé setkávám, abychom spolu pohovořily o nápadu na tuto knihu.

Přijela jsem za ní do vily Bolyosových, kde Marie bydlí spolu se svým mužem Mickem, dětmi Josefin a Oscarem a kočkou Sessan (což ve švédštině znamená princezna). Z Marie vyzařuje zvláštní moudrost a určité tajemno. Jako by zažila věci, které není možné zachytit slovy. Věci, z nichž se člověku zatočí hlava, dlouhé cesty po světě i po svém vlastním nitru, do nejhlubší temnoty a znovu vstříc světlu, kilometr za kilometrem.

Jen co mi Marie pohlédne do očí, okamžitě pochopím, jak vážně míní své přání. Že svým příběhem sleduje skutečný cíl, pro sebe i pro druhé. Mezery v jejích vzpomínkách představují jeden z důsledků nádoru na mozku. Jedna po druhé se však zapomenuté události vracejí a nyní nadešla chvíle, aby z nich znovu složila příběh.

To ale není jediným důvodem.

„Přeji si, aby se o tom lidé dozvěděli.“ V hlase jí zaznívá rozhodnost. „Chci vyprávět, jaké to je, když člověka zasáhne osud tak, jako zasáhl mě.“ Sedíme na popelavě šedých pohovkách ve stylově zařízeném domě. Z křišťálové vázy vzhlížejí bílé růže. Můj pohled klouže po starobylých předmětech a velkém, černém, zářivém koncertním křídle. Spatřím obraz Einara Jolina, od něhož se jen s obtížemi odtrhávám. Jako mnozí obyvatelé okolních vil se i rodina

Bolyosových snaží svůj příbytek zařídit co možná nejkusněji a disponuje i nezbytnými finančními prostředky.

Mariin příběh budu samozřejmě vyprávět ráda.

Setkáváme se od podzimu 2013 do léta 2015 a během této doby se v Mariině životě odehraje mnohé. Klidu si příliš neužije, byť usiluje o to, aby si udržela svůj vnitřní pokoj. Jede na své první sólové turné od chvíle, kdy u ní v roce 2002 lékaři diagnostikovali rakovinu. Společně s Mickem vydá desku „Nu!“ („Teď!“¹). Nahraje s Roxette nové písně a vydá se s kapelou na světové turné, jež začíná v Rusku a přes Austrálii se vrací do Evropy. Člověk s Marií nemusí strávit mnoho času, aby pochopil, že před sebou vidí bojovnici s železnou vůlí. Občas potřebuje pomoc, aby se dostala z jednoho pokoje do druhého, a přesto cestuje po celém světě, odhodlaná postavit se před své fanoušky.

„No jo, ale co bych měla jinak dělat?“ ptá se. „Lehnout si a umřít? Dávno jsem se rozhodla, že tahle možnost se mi nelíbí. Nikdy si jen tak nelehnu a neumřu.“ Po chvíli dodá: „A s hlasem jsem, krucinál, nikdy problém neměla!“

Dva roky se s Marií pravidelně setkávám u ní doma. Bydlí v blízkosti zátoky Stora Värtan v Djursholmu, stockholmské nejluxusnější čtvrti, kde se přepychové vily ukrývají za pečlivě střeženými zdmi. Její vila je pro ni domovem a malou osobní pevností. Sama ji nikdy neopouští, ani do zahrady obvykle nechodí bez doprovodu. Jednu nohu jí poškodilo ozařování. Bojí se, že by mohla upadnout, a potřebuje někoho, o koho by se mohla opřít.

Nejčastěji sedíme u rodinného jídelního stolu, pijeme kávu a přitom zobeme nekonečné zástupy skořicových šneků. Někdy, když stojím před branou ve

zdi, jež jejich pozemek obklopuje, a čekám, až mě vpustí dovnitř, visí na klíce květina.

„No jo, fanoušci,“ praví Marie, když spolu s květinou a psaním vejdu do domu. „Fanoušci jsou fantastičtí!“ Jsou tvrdohlaví a kouzelní. Když se Marie v roce 2014 vydává sama na turné, sjíždějí se z celého světa, aby naplnili koncertní sály napříč Švédskem. Z Argentiny a Dánska, z Holandska a Německa. Cestují z velké dálky, jen aby Marii mohli slyšet a vidět.

Nyní sedíme u stolu a klidně vyčkáváme, až se vynoří nebo nechají vylákat slova a vzpomínky, které se místy důkladně ukryly.

„Ach, tyhle mezery v paměti,“ povzdychne si často, když se hovor zarazí, jelikož ve své hlavě pátrá po něčem konkrétním. Často to bývají jména. Nebo místa.

Ale jindy reaguje rychle. Například když se zmíním o tom, jakou hvězdou *byla*, opraví mě okamžitě: „Jsem!“ Nebo když shrnuji, jak moc ji její rodina podržela, ozve se bleskurychle: „Jak mě moje rodina drží.“

Poté mi vypráví své bolestivé vzpomínky na dobu, kdy se její nemoc projevovala s mnohem větší silou, a když odvětim: „Rozumím,“ praví ihned: „Ne, nerozumíš. Tomu se nedá porozumět, dokud to člověk sám nezažije.“

A zřejmě má pravdu, že tomu úplně porozumět nedokážu. Ale Mariino vyprávění o onom období je tak názorné, že člověk získá intenzivní, stísňující představu o tom, jaké to muselo být.

Samu sebe nazývá Marie „typickým Blížencem“. Její starší sestra Ulla-Britt, která se vyzná v astrologii, o ní tvrdí, že je dokonce „dvojitým Blížencem“, člověkem silných rozporů. To je velice trefné označení: Na jedné straně je Marie člověkem moudrým, ro-

zumným, klidným. Na druhé straně však stojí osobnost, jejíž pocity se mohou změnit stejně rychle, jako se dokáže zatáhnout projasněná obloha.

Temnotu umí bezprostředně vyjádřit slovy: „Nemáš ponětí, jak děsivé to je. Takové utrpení. Takové strašné utrpení!“ Po tvářích jí sklouznou slzy, než je setře rychlým pohybem dlaně. „Ale je to lepší. Každý den je to lepší. Kromě toho se člověk musí umět i smát. Na to nesmí nikdy zapomenout, to je ohromně důležité.“

Marie dbá o to, aby byla tato knížka skutečně její, aby ukazovala její příběh. Během psaní hovořím s mnohými lidmi z jejího okolí. Přesto cílem nikdy nebylo sepsat biografii, která by chronologicky popisovala všechna období Mariina života. Tato kniha se zakládá na emocemi nabytých vzpomínkách. Vše, co v ní najdete, chce Marie vyprávět proto, že se jí to zdá důležité.

Od začátku dobře ví, co pro ni tato kniha znamená: „Mělo by to být upřímné. Chci říct jen to, co je důležité. Bez zbytečných kudrlinek. Tak, jak se to stalo.“

Rozhovory s lidmi, s nimiž se o Marii bavím, jsou si v mnohém podobné. Všichni hovoří o jejím velkém srdci. „Velké srdce v malém těle,“ shrnuje její přítelkyně Efva Attling. „Je to velký člověk, bez ohledu na to, jak hubená je.“

„Vždy jsem si říkala, že ze všech členů skupiny měla právě ona nejvíc energie,“ míní Lotta Skoog, dlouholetá Mariina kamarádka a také přítelkyně Pelleho Aslinga, jenž hraje na bicí jak v Roxette, tak v Mariině skupině. „Než onemocněla, vždycky nasažovala nejvyšší tempo. A vlastně má i teď nejvíc elánu ze všech, když člověk uváží její nemoc. Že Marie vůbec ještě má sílu pokračovat, je neuvěřitelné.“

„Je tím nejvelkorysejším a nejdovážnějším člověkem, jakého znám,“ praví Marika Erlandsson, jedna z kamarádek, které při ní stály v nejtěžších chvílích. Marika je partnerkou Clarence Öfwermana, jenž u Roxette funguje jako pianista a producent už od samého počátku.

Marika pak pojmenovává něco, co mě samotnou během setkání s Marií hluboce udivilo: „Bez ohledu na to, jak bledě všechno vypadalo, nikdy se u ní neobjevily náznaky zatrpklosti nebo nepřejícnosti. Nikdy neztratila schopnost těšit se z úspěchů ostatních. To ji činí skutečně jedinečnou.“

„Nejen že je mou dobrou kamarádkou,“ praví Åsa Gessle, „ale od osmdesátých let je mým největším vzorem. Znaly jsme se, ještě než vznikli Roxette, a trávily jsme spolu hodně času. Per, Marie a Lasse Lindbom tehdy měli svoji mladou kapelu Exiting Cheeses. Já jsem po jejich vystoupeních obcházela se sáčkem a vybírala od lidí peníze. Užily jsme si spolu strašně moc legrace. Měla jsem šanci bezprostředně zažít enormní vůli a tvrdohlavost, s níž se Marie protloukala vpřed. Jen její neuvěřitelný hlas a vnitřní síla z ní učinily umělkyni, která se dotýká lidí po celém světě. Vždycky si věřila, a stvořila tak něco jedinečného. A právě to pro mě odjakživa bylo ohromným zdrojem inspirace.“

Avšak tato energie se projevuje i v mnoha dalších souvislostech. Režisér Jonas Åkerlund, který natočil nejen většinu hudebních videí Roxette, nýbrž také dokumentární film o Marii „Den ständiga resan“ („Věčná cesta“), říká: „Měla v sobě fantastickou energii. Jak v pracovním, tak v osobním životě. Na jednu stranu byla skutečným rockerem, který po dlouhém pracovním dni do noci vysedává v baru s pivem – užili jsme si spolu skutečně mnoho zábavy –, ale na druhou stranu je výjimečně kreativní a do své práce

dává všechno. Poznal jsem řadu hvězd, ale Per a Marie se od nich odlišují tím, jak racionálně a pokorně se na svůj úspěch dívají. Mám dojem, že hluboko uvnitř vždycky zůstali tak trochu venkovskými balíky.“

Když jde o to, zařadit Marii hudebně, dostane člověk různé odpovědi:

„Je to živel,“ míní například Thomas Johansson, předseda Live Nation a zároveň dlouhodobý přítel a obchodní partner. „Je pro ni neuvěřitelně snadné zprostředkovávat pocity. Je to její přirozenost. Její hlas má neuvěřitelnou sílu, ačkoliv Marie sama je tak křehká. Navíc patří k několika málo zpěvákům, kteří si sami dokážou psát texty. Elton John, Bruce Springsteen, Rod Stewart, Van Morrison a právě Marie jsou muzikanty, kteří toto umění skutečně dokonale ovládají. Příběhům jejich písní člověk prostě věří. Nevím, jak přesně to funguje, možná jen umění zvolit ta správná slova. Pokud bych se svými dnešními znalostmi měl začít od začátku, hledal bych už jen takové hlasy.“

„Marie má neskutečný timing, schopnost improvizovat a zcela unikátní hlas,“ říká Pelle Alsing.

„Je nejlepší švédskou zpěvačkou,“ praví Clarence Öfwerman. „Ona a Monica Zetterlund. Marie je přímá a zpívá od srdce. Pak se není co divit, že tím dokázala učarovat celému světu. Má to určité cosi, co nemá nikdo jiný.“

Právě tuto „přímost“ zdůrazňují mnozí. Marie se dokáže chopit témat, která by u jiných zněla naivně nebo dokonce banálně. V jejím podání však působí opravdově. „Det här ska bli den bästa dan i mitt liv“ („To bude nejkrásnější den mého života“): U Marie tento text vynívá jako její vlastní pocit. Možná je to její odvahou, s níž odhaluje své skutečné já, možná tím, že se nebojí zpívat od srdce, bez jakékoliv ironie nebo nabubřelosti.

„Je velice intuitivní a svému materiálu vdech-

je nový život,“ tvrdí Kjell Andersson, jenž pracoval u EMI v době, kdy Marie zažívala svůj vzestup. „Působí důvěryhodně a dokáže lidi dojmout. Neumím přesně říct, v čem to je. Člověk má pocit, jako by lidsky promlouvala přímo k němu. To, co je jednoduše přístupné, bývá často naivní, hloupoučké, ale ne u ní. A k tomu nelze přeslechnout, jak moc ji zpěv baví, i tím se dokáže dotknout každého srdce.“

Mnozí lidé napomohli vzniku této knížky tím, že mi umožnili s nimi vést dlouhé rozhovory, díky nimž se podařilo zacelit několik mezer v Mariině minulosti. Ti všichni si zaslouží mé srdečné poděkování: Nejlepší přítel Pähr Larsson, Marika Erlandsson, Clarence Öfwerman, Anders Herrlin, Per Gessle, Åsa Gessle, Marie Dimberg, Christoffer Lundquist, Lasse Lindbom, Niklas Strömstedt, Efva Attling, Pelle Alsing, Lotta Skoog, Åsa Elmgren, Stefan Dernbrant, Martin Sternhufvud, Ika Nord, Thomas Johansson, Kjell Andersson, Jonas Åkerlund, Mariina rodina: Tina Pettersson, Gertie a Sven-Arne Fredrikssonovi, Ulla-Britt Fredriksson, Tony Fredriksson, kamarádky z dětství Kerstin Junér, Bitte Henrysson, Boel Andersson a nakonec a přece před všemi ostatními: Mariin manžel Mikael Bolyos. Staral se o ni během nemoci a stal se pro ni nejen nedocenitelnou oporou, ale i důležitým svědkem a studnicí vzpomínek.

Helena von Zweigbergk
Léto 2015

MARIE VYPRÁVÍ O SVÉ NEMOCI

11 září 2002 propuklo peklo. Původně jsem měla následující den letět do Amsterdamu a spolu s Perem Gessle se zúčastnit tiskové konference. V plánu bylo, že Roxette vyrazí na turné, které sestávalo z řady koncertů nazvaných Night of the Proms. Jde o belgický formát a důvodem tiskové konference byla právě naše účast.

Bylo dohodnuto, že 12. ráno poletím časným ranním spojem, zatímco Per letěl už předchozího večera. Nerad brzy vstává a radši se prospí. Já oproti tomu nechtěla sedět v letadle v den výročí útoku na Světové obchodní centrum v New Yorku a říkala jsem si, že bezpečnější bude den počkat a letět až ráno.

Toho rána mi tedy Micke četl jeden novinový článek, v němž šlo právě o výročí teroristického útoku. Psali tam o mladém Švédovi, který pracoval v jedné z těch věží. Děsivé na jeho osudu bylo, že jednoduše zmizel v troskách a jeho příbuzní nikdy nezjistili, co se mu doopravdy stalo.

Vzpomínám si, že jsme se ještě dlouho bavili o osudu tohoto muže, který si onoho rána zřejmě říkal, že před sebou má den jako každý jiný, a netušil, co se mu stane o několik hodin později. Onoho rána před jedním rokem.

Shodli jsme se, že je vlastně krásné nevědět, co budoucnost pro člověka chystá. Že na nevědomost ohledně vlastního osudu můžeme nahlížet jako na milosrdenství.

Ani my jsme netušili, co nás čeká za pár hodin. Že se náš svět obrátí naruby.

Po ranní kávě jsme si s Mickem šli jako obvykle zaběhat. Micke chtěl na konci dát závod a já mu vzápětí utekla. Haha, tehdy jsem byla pěkně rychlá.

Zpátky doma se mi najednou udělalo špatně. Padla na mě únava, bylo mi zle a potřebovala jsem se položit. Na to sice nebyl čas, jelikož jsem se musela sbalit na cestu, ale nakonec se nedalo nic dělat a já si šla lehnout. Chvilí poté jsem zjistila, že nevidím na jedno oko. Nevolnosti se zhoršily a já odběhla do koupelny, kde jsem se pozvracela. Pamatuji si, že jsem se svezla na zem a dostala strašný strach. Potom mám jen černo.

Měla jsem epileptický záchvat, třásla se po celém těle a hlavou jsem praštila do podlahy tak silně, že jsem si rozsekla kůži. To jsem v té chvíli samozřejmě nevěděla, ale vzpomínám si na Mickův hlas: „Marie! Co se stalo?“

Pak je znovu tma. Další vzpomínka je na sanitku. Před očima mám mžitky, slyším houkání sirény. Následuje zase černo.

Když opět přijdu k sobě, sedí Micke a jeho matka Berit u mého lůžka.

„Co tu dělám?“ ptám se. „Co se stalo?“

Vtom vchází doktor a mile, s určitou opatrností se mě ptá, jestli stále chci jet na turné.

„Ano, samozřejmě,“ odpovídám. Doktor mi následně klidným a přátelským tónem sděluje, že turné budu bohužel muset zrušit.

Pomaloučku si začínám uvědomovat, že jsem v nemocnici a vrací se i vzpomínky na pád v koupelně. Že by příčinou mohl být nádor na mozku, mě však v tuto chvíli ještě vůbec nenapadlo. Samozřejmě jsem přemýšlela, proč se mi dělaly takové mžitky před očima, ale celkově jsem si říkala, že asi jednoduše šlo o nehodu. Po nějaké době se doktor vrátil s rentgeny a oznámil mi, že mi v hlavě našli nádor.

Dokážeš si představit, jaký šok to pro mě byl?

Moje první otázka zněla, jestli teď umřu. Doktor řekl, že ne. Ne na tenhle nádor. Ten je možné vyoperovat a ozařovat. Víc jsem nepochytila. Plně mě zaměstnaly informace, že mám nádor, který je možné vyoperovat. A že neumřu.

Doktor mluvil dál, ale já už ho neslyšela. Nebo nechtěla slyšet, protože to, co nám mezi řádky sděloval, bylo, že nádor by se mohl vrátit, a pak už by operace eventuálně nemusela být možná. Micke tomu rozuměl, já ne.

Jak špatné to se mnou ve skutečnosti je, se Micke dozvěděl různými oklikami. Ani jednoho z nás ale nezajímaly děsivé prognózy. Chtěli jsme bojovat a uchovat si naději. Jiný doktor, otorinolaryngolog, byl náš známý. Staral se o ránu, kterou jsem si přivodila při pádu. Jelikož šlo o přítele, zřejmě se předpokládalo, že právě on se hodí pro to, aby před námi vyložil karty na stůl. Informoval tedy Micka, že budu žít ještě asi tak rok. Když Micke zbělal jako stěna, dodal rychle, že by to klidně mohly být i dva roky, třeba i tři.

To byla největší útěcha, kterou nám v tu chvíli mohl dát. Že před sebou mám v nejlepším případě tři roky života. Micke tak pomalu začal uvažovat, jak naše děti připravit na to, že jejich máma odejde. Josefín bylo tehdy devět a Oscarovi pět. V těch chvílích Micke prožíval své osobní peklo. Později to popsal jako pocit, že se k němu blíží ohavné monstrum a on proti němu nemůže vůbec nic podniknout. Mohl jen se svázanýma rukama čekat na jeho úder. Mohl se jen dívat, jak se před jeho očima zmenšuju. Tahle bezmoc pro něj byla jedním z vůbec nejhorších pocitů, jaké kdy zakusil. Právě tahle bezmoc.

Micke nemohl dělat nic jiného, než přede mnou tajit, jak špatné to se mnou doopravdy je. Já byla plná

naděje a neochvějně počítala s tím, že se to všechno nějak vyřeší. Koneckonců to tak doktor přece řekl.

Ubohý Micke, jak by mi býval mohl vzít mou naději? Jak by mi býval mohl říct, že s největší pravděpodobností zemřu?

To, že ke mně nemohl být upřímný, pro něj bylo, jako by mezi nás život vrazil klín. Do té doby jsme spolu o všem mluvili otevřeně. Vždycky. Do té doby jsme před sebou neměli žádné tajnosti, a proto mezi námi také nikdy nedocházelo ke konfliktům. Nikdy se neobjevilo nic, co bychom nedokázali vyřešit.

A tehdy jsme se najednou octli v téhle vážné situaci, o níž se mnou Micke nemohl mluvit. Šlo o život a on považoval za lepší mě ponechat v mé víře. Snažil se mě povzbuzovat a dodávat mi odvahy, ačkoliv věděl, co věděl. A co mi říct nemohl.

Já jsem nic netušila a soustředila se jen na to, abych nemoc porazila. Hluboko uvnitř jsem si však úplně jistá nebyla. Pokud mám být úplně upřímná, přemýšlela jsem i o tom, že by také všechno mohlo dopadnout špatně. Během první fáze tohoto traumatického období mě před usnutím často přepadaly podobné myšlenky. O nich jsem před Mickem nezačínala. Ani před dětmi, které se mě občas ptaly, jestli umřu. Odpovídala jsem, že to rozhodně nemám v plánu, protože na to teď vůbec nemám čas. Hluboko uvnitř mě ale čas od času napadlo, že by se to přece jen klidně mohlo stát.

Nahlas jsem si ovšem umínila mluvit jen o tom, že je všechno v pořádku, a nedat na sobě nic znát. S Mickem jsme se tehdy v tomto smyslu oba cítili dost sami.

Následkem pádu v koupelně nebyla jen rána na hlavě, nýbrž také porucha rovnováhy. Dostala jsem tak i kolečkové křeslo, na kterém mě propustili z nemocnice. Oscarovi to připadalo jako nejlepší hrač-

ka na světě. Kdybyste viděli, jak na něm drandil po okolí! I jinak vesele poskakoval kolem a měl prostě dobrou náladu.

Když jsem později seděla bez vlasů a byla smutná, přiřítíl se ke mně jako Batman a dokázal mě rozesmát. I to se našťěstí občas stalo.

Domů nám přicházelo ohromné množství květin. Od Anni-Fridy Lyngstad jsem například dostala obří pu-gét, který mi udělal velikou radost. Mickovi všechny ty květiny naopak připadaly nechutné. Připomínaly mu tragédii a dusivý smutek. Zdálo se mu, že se náš dům pomalu mění na hřbitov. Přesto byl rád, že na nás tolik lidí myslí a dává to najevo.

S médií to bylo horší. V noci poté, co mě odvezli do nemocnice, zavolali reportéři bulvárního deníku Ex-pressen mým sourozencům a vzbudili je, aby se jich mohli na všechno vyptat. My sami jsme tehdy příbuz-né ještě ani nestačili informovat, takže je tyto hovory přirozeně šokovaly a vyděsily. Tisk je terorizoval i bě-hem dalších dnů. Vědí už něco nového? Podařilo se jim už něco zjistit?

Já sama netuším, jak se novináři tak rychle dozvě-děli, že jsem byla převezena na ambulanci. Možná měli někoho před naším domem nebo poslouchali tísňové volání, kterým Micke zavolal záchranku. Nebo jim dal vědět někdo z nemocnice.

První noc vydrželi novináři zvonit u našich dveří v Djursholmu do tří hodin ráno. To nám později vyprávě-la Inger, dívka, která nám hlídala děti. Jim všem to samozřejmě nahnalo obrovský strach. Postupně jsme na svou ochranu museli zaměstnat tři pracovníky os-trahy a zatemnit všechna okna, aby fotografové neměli jak fotit otřesenou rodinu. Přesto pronásledovali Inger vždy, když jezdila vyzvednout děti ze školy a ze školky.

Micke se jednou nemohl dostat z našeho pozemku, protože někdo zablokoval výjezd. Byl nucen vystou-

pit a zeptat se, zdali tam opravdu musí stát a blokovat nás. Na to novinář odpověděl, že redakce mu nařídila, aby stál přesně tam. Sám to ani nechtěl, naopak se zdálo, že je mu to dost trapné.

Těžko říct, kolik z těch novinářů se ve skutečnosti stydělo, ale octli jsme se ve skutečném obležení.

Marie Dimberg, manažerka Roxette i mě samotné, se spojila s mými sourozenci, aby jim vysvětlila, že na žádné otázky odpovídat nemusejí, nýbrž mají nejlépe okamžitě zavěsit, když jim budou volat média. Mí sourozenci jsou hodné duše a nejsou zvyklí na to, že by se k jiným lidem neměli chovat hezky. Vždycky měli sklony všem pomáhat.

Marie Dimberg si obklíčení novinářů sama také užila. Jakmile o nás měla nějakou novou informaci, volaly jí okamžitě noviny. Mezi nemocničním personálem byl zjevně někdo, možná i více lidí, kdo informace předával dál. Tisk se novinky dozvídal přibližně stejně rychle jako my. A pak redaktori pořádali hon na Marii, aby jim jejich informaci potvrdila. Tisk zprávy o mně nechtěl zveřejňovat bez ověření, spoléhaje se jen na někoho v nemocnici Karolinska, kdo se snažil přijít k penězům. Marie dokonce hovořila s tiskovým oddělením a bezpečnostní službou v nemocnici, aby informačním únikům zabránila.

Tisk se tedy o mém nádoru dozvěděl velice brzy. A od té chvíle novináři ve své honbě za informacemi obtěžovali celé naše okolí. Z toho důvodu jsme se rozhodli k celé situaci vyjádřit.

Marie Dimberg zveřejnila krátkou zprávu navečer v neděli, v den voleb, protože počítala s tím, že novinka pak neskončí na titulních stránkách. Polovina novin ji však na titulní stránku stejně dala.

Nádor mi byl odstraněn a během následujících měsíců jsem podstoupila takzvanou léčbu gama nožem. To znamená, že člověku na hlavu nasadí kovovou

helmu s nastavitelnými osami x a y. Je důležité, aby byl přístroj nastaven tak, že ozařuje přesně tu správnou část mozku. Jde o milimetry. Helmu vám proto k hlavě přišroubují. To vše se děje za plného vědomí pacienta. K umrtvení dané místo potřou mastí, jako se to někdy dělá i u zubaře. I tak jsem ale cítila, jak mi z hlavy teče krev a z očí slzy. To bylo na celé léčbě nejhorší. Bylo to odporné. Jako trnová koruna!

Když to Micke viděl poprvé, málem se pozvracel.

Některé situace byly úplně absurdní. Jednou jsem po ozařování ležela na lůžku, helmu jsem dál měla přišroubovanou k hlavě, když vešel doktor, kterého jsme předtím nikdy neviděli, a chtěl nám vyprávět o své kapele a o tom, jak hraje na kytaru. Čekali jsme tam napjatě na výsledek neuvěřitelně vyčerpávající léčby, helma musela zůstat na svém místě, dokud nebyl k dispozici jednoznačný rezultat, a nějaký doktor měl dojem, že je to ideální chvíle na rozhovor o jeho kapele.

Myslím, že ani nepracoval na neurologii. Co si takoví lidé myslí?

Když jste mediálně známou osobou a ležíte v nemocnici, najde se množství lidí, kteří k vám přijdou, chtějí vás vidět na vlastní oči a nějak s vámi navázat kontakt. Jedna zdravotní sestřička mi o svém muži vyprávěla, že v mnoha ohledech pro ni asi nebude ten pravý a navíc je i hloupý. Chtěla se s ním nechat rozvést, ale chybělo jí 150 000 švédských korun, aby si mohla dovolit vlastní byt. Micke a já jsme rychle nabyli dojmu, že od nás chce peníze. Podobných podivných momentů jsme také zažili spoustu.

Šlo o dobu plnou děsivého čekání. Měsíc za měsícem ubíhaly naplněné neustálou obavou, jak se můj stav bude dále vyvíjet. Děti večer často vysedávaly před televizí, zatímco my jsme s Mickem seděli v ku-

chyni naproti sobě a mlčky jedli. Slzy nám tiše kapaly do talířů. Jakmile k nám jedno z dětí přišlo, rychle jsme je otřeli a vzchopili se.

Jako rodiče jsme se změnili. Tomu se nedalo zabránit. Snažili jsme se sice obavám a strachu bránit, přesto jsme se jich nemohli zbavit. Byly tu neustále s námi. Šířaly nás.

Nebyli jsme už k dětem tak vnímaví jako dřív. Já si ve svém šoku připadala uplynulými událostmi paralyzovaná a Micke si bez ustání dělal ohromné starosti. To mělo na děti samozřejmě vliv. Také proto jsme se rozhodli pořídit si kočku Sessan, aby se děti mohly zabývat něčím jiným.

S Mickem jsme byli úplně zničení, ale také jsme si chtěli něco dopřát. A trochu se ukrýt před realitou. Po večerech jsme pili snad až moc vína a každý den žili tak, jakoby to byl ten poslední.

A ačkoliv nám obavy bránily se dětem věnovat tak jako dřív, vlastně jsme se i tehdy zabývali především jimi. Nedokázala jsem myslet na nic jiného. Děti! Děti! Co bude, když teď umřu? Matka nesmí zemřít. Musím se starat o své děti! A o Micka! Cítila jsem na svých ramenou obří břemeno. Umřu teď? Umřu?

Pak se ale přihlásila ke slovu boží síla – neumřu, ne teď! Už od dětství mám silnou víru. Je to však ryze osobní víra, hluboko uvnitř. Jako dítě jsem zpívala v kostelním sboru a měla jsem to upřímně ráda. Tam jsem zažila velkou důvěru a útěchu. Síla, kterou mi má víra dává, mi pomohla v nejnepříjemnějších chvílích.

Život se mi obrátil naruby. Snažili jsme se žít dál tak jako předtím, ale často to jednoduše nešlo.

Chtěli jsme udržet určité tradice, na které byly zvyklé i naše děti, byť jsme většinu času trávili v nemocnici. Například jsme každý pátek pořádali

hon za pokladem. Tím pokladem byl pytlík se sladkostmi, který děti musely najít. Tento rituál se stal něčím víc: občas jsme plánováním strávili polovinu pátku. Když jsem onemocněla, řekli jsme si, že hledání přesuneme do prostor nemocnice. To jsme udělali přesně jednou. Ukázalo to totiž úplně jasně, že je něco nadobro jinak. Dělat, jako by bylo vše při starém, působilo neskutečně nuceně.

Nedokážu mluvit o tom, jaké selhání jsem kvůli nádoru cítila jako matka, aniž bych u toho začala brečet. Než jsem onemocněla, byla jsem koneckonců silným člověkem, který se držel známých pořádků a zajetých struktur. Že najednou nemůžete být tou matkou, kterou byste ráda byla, je na onemocnění to nejhorší. Od lidí, kteří se dostali do těžké situace, často slyšíme, že dříve ani netušili, jak dobře se měli. My to ale věděli. Často jsme si říkali, jak dobře se máme. Láska, úspěch, zdraví. I dnes na to myslím při pohledu na školní fotky dětí z doby před nemocí. Byli jsme spolu neskutečně šťastní. Měli jsme všechno.

Že se stane něco zlého, co najednou všechno rozbije, to si člověk nedokáže představit, dokud to sám nezažije.

Byla jsem ráda, že jsou děti malé a ještě tomu všemu pořádně nerozumějí. Josefin samozřejmě leccos pochopila, ale Oscar ještě příliš nevnímal, co se děje. Během nejakutnější fáze, kdy jsem znovu a znovu musela jezdit do nemocnice, trávily většinu času u Inger, naší pomocnice.

Micke se modlil, aby děti byly aspoň o pár let starší, až umřu. To mi vyprávěl později. Že doufal, že si, až vyrostou, dokážou na svoji mámu jasně vzpomenout. Aby Oscarovi bylo alespoň devět. Micke ale věděl, že žádá mnoho.

Kvůli ozařování jsem přišla o vlasy. Okolo Vánoc